

A bagoly és a szeleburdi kismadár

1. rész

A kerek erdő közepén élt, éldegélt egy bagoly. Mindenki jól ismerte és szerette. Bagoly mindenkivel jóban volt, akin tudott segíteni, ha kellett, tanácsot adott. Éjszakánként sokat dolgozott, így csak keveset tudott aludni. Minden reggel, mikor felébredt, ásitott egy nagyot, majd kinyitotta az ablakot, és a friss levegőben tornázott egyet. Ezután főzött egy teát, amit a kedvenc faágán fogyasztott el. A kilátás gyönyörű volt, és láthatta az egész erdő ébredését. Egyik ilyen békés reggelen, nem várt vendége érkezett. Hangos zúgással csapódott mellé egy kismadár. Táskáját az ágra akasztotta, és már rá is zendített.

– Nem fogod elhinni, mit láttam! – csipogta zaklatottan. – Én is kérhetek egy bögrével? – kérdezte a bagolytól, aztán mondta is tovább... – Új lakója van az erdőnek! – mesélte.

A bagoly megilletődve nézett hivatlan vendégére. Aztán töltött neki is egy bögre teát, majd így szólt.

– Jó reggelt! Én Uhu bagoly vagyok! És te?

– Ja, igen! Jó reggelt! – válaszolt a madárka, és észre sem véve a modortalanságát, már folytatta is tovább. – Szóval új lakó jött! Mondhatom, nagyon szemtelen! Én még ilyet nem láttam! Se szó, se beszéd, beköltözött a harkály asszony odújába! – panaszkolta felháborodva.

– Igen, igen, ez valóban nagy szemtelenség! – vakarta gondolkodva a fejét a bagoly. – Ne haragudj!

Hogy is hívnak? Nem értettem a neved! – tette még hozzá Uhu bagoly.

– Ja, igen! Elnézést, Pletyi pinty vagyok! – árulta el a kismadár végre a nevét, de máris folytatta tovább mondanóját. – Szóval beköltözött, és most ott kotlott harkály asszony odújában. Se szó, se beszéd! Hát nem szemtelenség? – tette fel a kérdést végül Pletyi.

– Ühüm! – hümmögött a bagoly. A kismadár tovább folytatta.

– Egyébként őt Karolinának hívják, nagyon messziről jött, Amerikából!

– Nahát! Olyan messziről? – kérdezte megfontoltan a bagoly.

– Igen! Olyan messziről! És ő egy kacs! De nagyon felháborító, amit tett! – panasolta a kismadár.

– De mit tett? – kérdezte most már kíváncsian a bagoly.

– Mit, mit?! Hát nem elég, hogy hívás nélkül iderepült, és elfoglalta más üregét, ott tojást rakott, és kiköltötte?! De mikor kikeltek a kiskacsák, akkor meg otthagyta őket, és a földről hívogatta őket! Minek fészkel az ilyen fent a magasban, ha utána meggondolja magát és a földön akar tovább élni? – csipogta felháborodva a kicsi.

– És, mi történt? – nézett Pletyire Uhu bagoly.

– Hát kérlek az történt, hogy a kiskacsák kiugráltak szépen sorban az odúból! Onnan a magasból sorra potyogtak kifelé! Mindenki döbbenetére!

– Ugye nem lett bajuk? – kérdezte a bagoly nyugodtan.

– Nem, nem lett bajuk! De szerencsére tovább álltak. A szomszéd tóhoz vezette a kiskacsáit, akik viszont nagyon bátrak voltak! – tette még hozzá Pletyi. Milyen madár az ilyen madár? Szégyen és gyalázat! Szegény kicsikék! – mérgelődött Pletyi.

– Szóval kacs! És Karolinának hívják? A fa tetején fészkel egy odúban? A kicsik meg kiugráltak és nem lett semmi bajuk? – tette fel sorban a kérdéseket bagoly. – Hát kérlek szépen, ők így szokták! – mondta végül Uhu. – Egyszerre ez a kacs! mama a Karolinai réce, naponta egy tojást tojik, körülbelül 9-15-öt. Nagyon gondos anyuka, mert a tojásait betakargatja korhadt fával, fűvel, majd a saját pehelytollaival, hogy védelmezze őket. Négy hétig kotlik. A kis récék már benn is beszélgetnek egymással a tojásban, és úgy időzítik, hogy szinte egyszerre keljenek ki. A kicsik pedig valóban nagyon bátrak, és érdekes módon nem történik bajuk az ugrás után – mesélte bagoly a kismadárnak.

Pletyi most ámulva nézett Uhu bagolyra.

– És ezt te mind tudod? – kérdezte kicsit lesütött szemmel. – Ha ezt én is hamarabb tudom, nem mondtam volna "olyan" dolgokat neki! – vallotta be a kismadár.

– Hát, ha "olyanokat" mondtál neki, illő lenne bocsánatot kérni tőle! – javasolta szeretettel Uhu bagoly Pletyinek.

– Jó, jó! De most mennem kell! – akasztotta nyakába táskáját a kismadár!

– Bocsánatot kérek tőle! – de már azon járt az esze, hogy kinek csicsereghetné el a most megtudott híreket. – Holnap újra jövök! – kiáltotta a bagolynak a levegőből, repülés közben.

Hát így ismerkedett meg Uhu bagoly Pletyi pinttyel!

2. rész

Másnap Uhu bagoly szokásos reggeli tornája közben fáradt szemekkel figyelte az erdő reggeli hangjait. A szél kellemesen lengedezett, a levelek pedig halk suhogással táncoltak rá. A reggeli szellő bagoly tollai közé is bebújt, átszellőztetve Uhu tollkabátját.

– Hú! Ez frissítő volt! – gondolta magában a bagoly. Majd teát töltött a bögréjébe, a szokásos reggeli elmélkedéshez. Ekkor egy ismerős füttyülő hangot hallott, majd meglátta Pletyit az ágra csapódni.

– Ez tényleg nem felejtett el – gondolta a bagoly magában, kicsit bosszankodva.

– Nekem is töltöttél? – kérdezte a kis szemtelen, köszönés nélkül. A bagoly ki nem állhatta, amikor valaki ilyen modortalan volt.

– Hú... – mondta a bagoly. – Jó reggelt! – tette még hozzá, erősen ránézve a kismadárra.

– Ja, igen! Jó reggelt bagoly! – köszönt most már illedelmesen Pletyi, de látszott rajta, hogy majd kipukkad a mondanivalójától.

– Nem fogod elhinni, megint mi történt! Hát kérlek szépen, én ugye békésen repülök az erdőn át, mikor is mit látok a szememmel, na mit látok? – nézett a bagolyra kérdően. De meg sem várva a választ, már csicsereg is tovább!

– Hát kérlek tisztelettel, látom ám, hogy emelkedik a fölből kifelé egy kis bucka. Aztán az a bucka egyre nagyobb és nagyobb lett. Pont a süni bejárata előtt. Mondanom sem kell, rögtön leszálltam, hogy megnézzem ki az a földmunkás! – nézett Pletyi a bagolyra jelentőségteljesen, miközben átvette a még gőzölgő teát.

– Tán csak nem a vakond volt az? – kérdezte bagoly.

– De bizony az volt! – helyeselt a kismadár. – Mondom is neki felháborodva: Te nem látsz a szemedtől? Most eltorlaszoltad süni odú bejáratát! Na! Képzelheted, még az orrát is alig dugta ki, és már el is tűnt, mintha ott sem lett volna! – csapott egyet mérgesen a szárnyával Pletyi.

– Hú! – törölte a homlokát bagoly a szárnyával.

– Ugye? Szerintem is! Hú, de nagyon szemtelen az a vakond! – mondta felbátorodva a kismadár.

– Hú, hát nem éppen erre gondoltam! – nézett a bagoly a kis szeleburdira. – Te aztán jól megmondtad! – ingatta fejét Uhu. – Nem gondolod, hogy rosszul esett neki amit mondtál? – kérdezte óvatosan Pletyit.

– Ugye? Hát nem csak szemtelen, de még sértődős is? – folytatta tovább mérgeződését a kismadár. – De ez még mind semmi! Tudod mi történt ezután? Lelepleztem a medvebocsokat!

– Leleplezted? Miért? Mit csináltak? – kérdezte a bagoly.

– Hát bizony kiderült, hogy lopósak! De én megakadályoztam őket! – hőködött Pletyi.

– Miben? – nézett rá Uhu.

– Hát abban, hogy ellopják nyuszi répáját! Még jó, hogy pont arra repültem! Különben nem tudom, hogy most mit ebédelne?! – fontoskodott a kismadár.

– Hú! Hú! – mondta most már még jobban elcsodálkozva bagoly. – Te Pletyi! Idefigyelj! Most kérdezek valamit! Tudod te hány szeme van a vakondnak? – faggatta a kis tollast bagoly.

– Biztos kettő, mint nekünk, de mondom, ki sem dugta a fejét, máris eltűnt! – válaszolta két korty között Pletyi.

– Hát azt képzeld el, hogy a bundájában lapuló szemei parányiak, látása kimondottan gyenge, csupán a fényt és a sötétet érzékeli. Lent a föld alatt ugyanis nincs rá szükségük, hogy olyan élesen lássanak, mint mi. Nagyon hasznos és szorgalmas állat a kis fényes, puha bundájú vakond! És a

süni mérges volt? – kérdezte bagoly.

– Nem tudom, ki sem jött! – mondta a kismadár.

– Hát éppen sünitől hallottam tegnap, hogy átalakítja az odúját, és ő kérte vakondtól a földet – nézett Uhu Pletyire.

– Juj! – szomorodott el a kismadár.

– És azt tudod, hogy tegnap mit csináltak medvéék? – kérdezte még bagoly.

– Azt tudom! – mondta feldobódva Pletyi. – Répát szedtek kint a földeken!

– Igen – nézett rá bagoly.

– Juj! – mondta most már még szomorúbban a kis szeleburdi. – Én most mindent nagyon elrontottam! – lógatta fejét a kismadár. – Akkor a medvebocsok nem ellopták, hanem pont, hogy ajándékba vitték nyuszi ajtajához a kosár répát! Bocsánatot kell kérnem tőlük, és vakondtól is, mert nagyon megbántottam őket! De jóvá teszem! Megyek is! – akasztotta nyakába a táskáját Pletyi. – Holnap újra jövök! – ígérte röptében, aztán el is tűnt a levegőben.

– Szóval holnap újra! – sóhajtott a bagoly. – Akkor két teát főzök. És hosszasan nézett a szeleburdi kismadár után.

3. rész

Ez a nap valahogy máshogy indult, mint a többi. A tegnapi langyos szellő ma sokkal mérgebben fújt. A faágak most nem lengedeztek, szép táncot járva a szellő ringatózásában, hanem erősen kellett kapaszkodniuk a fatörzshöz, nehogy kettétörje őket a viharos szél. Uhu bagoly az odú biztonságos rejtekéből figyelte az erdőt.

Aztán látott valakit elsuhanni, pont a szeme előtt. Egy kismadarat sodort a szél. A kismadár néha bukfencezett egyet a levegőben kavarodó levelekkel együtt, de aztán igyekezett nagyon gyorsan verdesni a szárnyával, hogy elérje a célját. Uhu most kihajolt az odúból, hogy lássa, sikerül-e a madárkának megmenekülnie. Ebben a pillanatban egy légáramlat a nyakába sodort valamit.

– Nézzenek oda! Ez Pletyi táskája. Akkor őt viszi a szél. Biztosan ide tartott hozzám. Meg kell vallani, hogy hűséges, szavatartó madárka. Neveletlen, de hűséges – gondolkodott bagoly magában.
– Ha jobban belegondolok, még várom is a kis szeleburdit – és biztos ami biztos, két teás csészét készített ki Uhu az asztalra.

Lassan a szél elcsendesedett, de közben eleredt az eső. Ütemes kopogással pottyantak a vízcseppek levélre, faágra. Bagoly fején is koppant egy kövér esőcsepp, ahogy kihajolt az odújából. Aggódott újdonsült barátjáért, remélve, hogy nem esett baja. Már majdnem eltette a második bögrét, amikor kissé nehézkes verdesést hallott. Abban a pillanatban esett be Pletyi az odú bejáratán, bagoly lába elé.

– Bocsánat a késésért! – mondta a csapzott tollú elázott madárka.

Bagoly most nagyon megilletődött. Ilyen illemtudónak még soha nem látta a kismadarat, de ilyen torzonborznak sem. A kismadár szétcsúszott lábakkal ült a padlón, bóbitáján fésületlenül felállt egy toll, szárnyacskaiból csöpögött a víz.

– Hú! Hú, de nagy vihar van odakint. És te mégis eljöttél? Hú, de bátor madárka vagy! – mondta Uhu elismerően. Majd gyorsan megtörölgette Pletyit, ágyba dugta, és egy bögre teával kínálta. Pletyi engedelmesen kucorgott az ágyban, aztán tüszentett egyet.

– Bagoly! Neked van a legfinomabb teád a világon! – mondta fáradt hangon. – És a legpuhább ágyad! És jó itt lenni nálad! – tette még hozzá félálomban Pletyi, aztán elaludt.

Bagoly miután betakargatta, a székről nézte az ázott kismadarat.

– Remélem nem lesz semmi baja! Mit is lehetne tenni, hogy meggyógyuljon? – gondolkodott Uhu. Aztán csendben felkerekedett, vette a kosárcáját, és elindult mindenféle gyógyító bogyt gyűjteni. Szedett az egyik bokorról csipkebogyót, áfonyát, talált kamilla virágot, és medveéktől hozott mézet is. A csipkebogyóból és a kamilla virágból készített teát, tett bele mézet, az áfonyából pedig pürét. Pletyi csak picit evett és ivott, mert közben lázas is lett. Bagoly borogatást tett a homlokára, ápolta éjjel-nappal a kismadarat három teljes napon át. Aztán a kimerültségtől Uhu is elaludt az ágy melletti széken. Mikor végre felébredt, Pletyinek hült helye volt. Még a táskáját is magával vitte.

– Jellemző! – gondolta magában bagoly. – Milyen kis hálátlan! Még el sem köszönt! Azért remélem meggyógyulva ment el – nézett ki az odúból bagoly szeretettel.

Folytatás következik...

Eszti-mami meséje

